

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม (Capitalism System) เงินทุนถือเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบธุรกิจ แหล่งระดมเงินทุนจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมในการเสริมสภาพคล่องในการประกอบธุรกิจ ระบบตลาดทุน (Capital Market) จึงถูกพัฒนาขึ้นมาเพื่อเป็นสถานที่เสนอขาย และ แลกเปลี่ยนซื้อขาย หลักทรัพย์หุ้นทุน (Common Stocks) หรือ พันธบัตรต่าง ๆ ของกิจการทั้งใน ภาครัฐบาลและภาคเอกชน กลไกการทำงานของตลาดทุนจึงมีหลักการหลัก ๆ คือ การจัดสรรทรัพยากรทางการเงินจากผู้ที่มีเงินลงทุนส่วนเกิน ไปยังผู้ที่ขาดแคลนเงินทุน โดยทั้งสองฝ่ายน่าจะได้รับผลตอบแทนที่เหมาะสมทั้งคู่

ในประเทศไทย ตลาดทุนที่ในปัจจุบันเรียกว่า ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย หรือเรียกสั้น ๆ ว่า “ตลาดหุ้น หรือ ตลาดหลักทรัพย์ ฯ” ได้มีจุดเริ่มต้นในปีพ.ศ. 2505 จากการที่นักลงทุนเอกชนกลุ่มหนึ่งได้ร่วมกันจัดตั้งตลาดหุ้นกรุงเทพ (Bangkok Stock Exchange) ในรูปแบบห้างหุ้นส่วนจำกัด และเปลี่ยนเป็นบริษัทจำกัดในปีถัดมา แต่อย่างไรก็ตามการดำเนินงานของตลาดหุ้นกรุงเทพไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดยมีปริมาณการซื้อขายหุ้นเพียงปีละ 87 ล้านบาทเท่านั้น อันเนื่องมาจากประชาชนขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการลงทุนในตลาดหุ้น และ ภาครัฐบาลก็ไม่ได้ให้ความสำคัญแต่อย่างใด

ในปีพ.ศ. 2510 ภาครัฐบาลเริ่มเห็นความสำคัญของการมีตลาดทุนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ จึงมีการกำหนดแนวทางการดำเนินการเกี่ยวกับตลาดหุ้นในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 2 (พ.ศ.2510 ถึง พ.ศ. 2514)

ในปีพ.ศ. 2512 นายป๋วย อึ๊งภากรณ์ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ได้ติดต่อให้ศาสตราจารย์ซิดนีย์ เอ็ม روبบินส์ (Prof. Sidney M. Robbins) ผู้เชี่ยวชาญเรื่องการเงินและการพัฒนาตลาดทุนในประเทศกำลังพัฒนา จากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย นิวยอร์ก มาทำการศึกษารูปแบบตลาดทุนในประเทศไทย เพื่อเตรียมการและวางพื้นฐานการจัดตั้งตลาดทุนที่มั่นคงและมีระเบียบ ในปีพ.ศ. 2513 ศาสตราจารย์ روبบินส์ ได้เสนอรายงานที่ชื่อ A Capital Market in Thailand ซึ่งประกอบด้วยหลักการ,วิธีการพัฒนา,ปัญหา และ อุปสรรคในการพัฒนาตลาดทุนในประเทศไทย พร้อมทั้ง

คำแนะนำในการแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรค ศาสตราจารย์ รอบบินส์ได้เสนอให้ภาครัฐสร้างตลาดหุ้นที่มีกลไกการทำงานที่มีประสิทธิภาพมากกว่าตลาดหุ้นกรุงเทพที่มีอยู่ในขณะนั้น

ในช่วงการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ.2515 ถึง พ.ศ. 2519) ธนาคารแห่งประเทศไทย, ส่วนราชการต่าง ๆ และผู้ที่เกี่ยวข้องได้ร่วมกันประชุมกันในเรื่องการจัดตั้งตลาดทุน โดยมีข้อสรุปให้รวบรวมการซื้อขายหลักทรัพย์ไว้ในที่เดียวกัน และ เปิดโอกาสให้ประชาชนเห็นวิธีการประมูลและการกำหนดราคาซื้อขายหลักทรัพย์ตลอดเวลา ข้อสรุปของการประชุมครั้งนี้ยังสนับสนุนให้ภาครัฐเป็นผู้ริเริ่มในการจัดตั้งตลาดหุ้นด้วย

ในที่สุดในปีพ.ศ.2515 เมื่อนายพิสุทธิ นิมมานเหมินท์ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย (ดำรงตำแหน่งระหว่าง 16 สิงหาคม พ.ศ.2514 ถึง 23 พฤษภาคม พ.ศ.2518) ก็ได้เสนอให้กระทรวงการคลังแต่งตั้งคณะกรรมการจัดตั้งตลาดหุ้น โดยมีนายสมหมาย สุนทรกุล เป็นประธานในปีพ.ศ.2515 และในปีพ.ศ.2516 ก็มีนายอำนาจ วีรพรหม เป็นประธาน คณะกรรมการชุดนี้ได้จัดตั้งตลาดหลักทรัพย์ขึ้นในรูปแบบการบริหารงานแบบเอกชน โดยมีกระทรวงการคลังเป็นผู้กำกับดูแลให้ดำเนินการไปตามกฎหมาย

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจึงจัดตั้งขึ้นและเปิดทำการซื้อขายหลักทรัพย์ในวันที่ 30 เมษายน พ.ศ.2518 โดยใช้รูปแบบการซื้อขายที่ใช้การเขียนราคาซื้อ ราคาขายไว้บนกระดานไวท์บอร์ด (ระบบเคาะกระดานซื้อขาย) ในช่วงเวลานั้นได้มีหลักทรัพย์เข้าซื้อขาย 15 หลักทรัพย์ มีมูลค่าการซื้อขายรวม 2.03 ล้านบาท ดัชนีราคาเริ่มต้นที่ 100 ซึ่งในช่วงแรกของการเปิดตลาดหลักทรัพย์นี้ การซื้อขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ถือเป็นเรื่องใหม่ ประชาชนยังขาดความเข้าใจขั้นตอนการซื้อขาย หรือ หลักวิชาการด้านการลงทุน อีกทั้งยังขาดความรู้หรือข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจลงทุน ดังสะท้อนออกมาตลอดช่วง 3 ปีแรกนับจากการจัดตั้งตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในปีพ.ศ. 2518 ที่ซึ่งตลาดมีปริมาณการซื้อขายอยู่เพียงแค่หลักล้านบาทมาตลอด ในช่วงดังกล่าวนี้การรายงานข่าวสารเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ในสื่อมวลชนก็ยังไม่ค่อยปรากฏ กลุ่มนักลงทุนส่วนมากต้องเข้าไปตามห้องค้าหลักทรัพย์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่บริษัทนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์เปิดให้บริการทางการซื้อขายและรายงานราคาหลักทรัพย์แก่นักลงทุน กลุ่มนักลงทุนจึงเข้ามาในห้องค้าหลักทรัพย์เพื่อหาข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคล เช่น เพื่อนนักลงทุนในห้องค้า หรือ เจ้าหน้าที่ของบริษัทนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ เป็นส่วนใหญ่

ในช่วงที่ตลาดหลักทรัพย์ใช้ระบบการซื้อขายแบบเคาะกระดานนั้น ภายในห้องค้าจะมีนักพากย์หุ้น (นักพากย์หุ้นจะใช้สำนวนและลีลาทำทาง ประกอบการพากย์ คล้ายกับการพากย์รายการ

กีฬาทางวิทยุโทรทัศน์) นักพากย์หุ่นจะอธิบายและบรรยายลักษณะการเคลื่อนไหวของราคาหลักทรัพย์ประกอบกับเหตุผลที่ทำให้ราคาเปลี่ยนแปลง และ เป็นการจูงใจให้การซื้อขายมีสีสันมากยิ่งขึ้น กล่าวได้ว่า ในช่วงที่สื่อมวลชนยังไม่ได้ให้ความสนใจนำเสนอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับตลาดหลักทรัพย์นั้น นักพากย์หุ่นในห้องค้าหลักทรัพย์ก็คือช่องทางหลักในการแสวงหาข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เพื่อประกอบการตัดสินใจลงทุน

ต่อมาเมื่อ ดร.มารวย ผดุงสิทธิ เข้ารับตำแหน่งกรรมการและผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์คนที่ 5 ก็ทำการปรับเปลี่ยนระบบการซื้อขายเป็นแบบกระดานอิเล็กทรอนิกส์ ทำให้ตัวเลขราคาหลักทรัพย์สามารถส่งผ่านให้สื่อมวลชนนำเอาไปใช้นำเสนอผ่านสื่อต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น เช่น แถบราคาหลักทรัพย์ที่เป็นตัววิ่งในจอโทรทัศน์ ซึ่งทำให้การรายงานข่าวสารเกี่ยวกับราคาหุ้นผ่านสื่อมีมากยิ่งขึ้น และสามารถรายงานได้สะดวกรวดเร็วสนองความต้องการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุน

นอกจากนี้ดร.มารวย ผดุงสิทธิ ยังเป็นผู้จัดการตลาดฯคนแรกที่จะให้ข่าวกับสื่อมวลชนทุกวัน จนมีฉายานามว่า"มารวย รายวัน" โดยในการให้สัมภาษณ์ ดร.มารวย ผดุงสิทธิ จะบอกให้นักลงทุน และ ประชาชนทั่วไปทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตลาดฯในวันนั้น ๆ ซึ่งทำให้นักลงทุน และ ประชาชนทั่วไปได้ทั้งความรู้ และ เกิดความเชื่อมั่นต่อตลาดฯ มากขึ้น การที่ดร.มารวย ผดุงสิทธิ ให้ข่าวกับสื่อมวลชนทุกวันนี้จนถึงถือว่า เป็นยุคเริ่มต้นของการที่แหล่งข่าว (Source , Sender) มีบทบาทเชิงรุกหรือมีเจตจำนงในการสื่อสารมวลชนมากขึ้น

ปัจจุบัน (พ.ศ. 2547) ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยดำเนินงานอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 ซึ่งกำหนดให้ตลาดหลักทรัพย์เป็นองค์กรกำกับดูแลตนเองโดยมีคณะกรรมการและผู้บริหารเป็นผู้กำหนดนโยบาย และ ทำการริหารงาน ใ้จจุภย! ตำแหน่งกรรมการและผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์อยู่ในวาระของ นายกิตติรัตน์ ณ ระนอง ซึ่งเป็นยุคที่ตลาดหลักทรัพย์มีมูลค่าการซื้อขายที่เคยสูงสุดถึง 64,000 ล้านบาท และในทุกวันนี้ตลาดหลักทรัพย์มีนักลงทุนประเภทบุคคลมากถึง 4 แสนคน (สถิติ ณ เดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2547) และมีผู้ที่เกี่ยวข้องในแวดวงต่าง ๆ อีกนับไม่ถ้วน ทุกวันนี้มีการพูดคุยกันในเรื่องหุ้น หรือ ราคาหลักทรัพย์ก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องพูดคุยกันทั่วไป โดยที่สื่อมวลชนทุกประเภทก็ล้วนแล้วแต่มีการรายงาน "ข่าวหุ้น" เป็นข่าวประจำตลอดวัน ยกตัวอย่างเช่น สื่อโทรทัศน์ก็มีถึง 3 ช่องอันได้แก่ สถานีหุ้นโมเดิร์นไนน์ทีวี ช่อง9 , สถานีโทรทัศน์ไอทีวี , สถานีข่าวยูบีซี7 ที่นำเสนอแถบตัววิ่งราคาหุ้นและข่าวหุ้นตลอดทุกวันที่ตลาดหลักทรัพย์เปิดทำการ ในกลุ่มสื่อวิทยุ รายการเกี่ยวกับ"ข่าวหุ้น" นักลงทุนให้ความสนใจมากกว่า 12 รายการ ส่วนในกลุ่มสิ่งพิมพ์นอกจากนิตยสารและหนังสือพิมพ์ธุรกิจเกือบทุกเล่มที่

ต้องมี“ข่าวหุ้น”เป็นส่วนเนื้อหาแล้ว ยังมีหนังสือพิมพ์รายวันที่เป็นข่าวสารเกี่ยวกับหุ้นทั้งเล่มถึง 3 ฉบับ อันได้แก่ นสพ.ทันหุ้น , นสพ.ข่าวหุ้น , นสพ.คอหุ้น

จึงกล่าวได้ว่า ปัจจุบันนี้เป็นยุคที่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ“ข่าวหุ้น” มีอย่างมากมาย นักลงทุนในฐานะผู้รับสารจะเป็นผู้ที่สามารถเลือกสารและแสวงหาสารเหล่านั้นผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ หรือ สื่อต่าง ๆ แล้วนำมาทำการจัดการข้อมูลข่าวสาร เพื่อสนองตอบความต้องการของตนเอง

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยก็มีลักษณะเหมือนตลาดทั่ว ๆ ไป คือต้องมีทั้งผู้ซื้อ และผู้ขาย โดยทั้งผู้ซื้อและผู้ขายก็จะใช้เงินในการแลกเปลี่ยนสินค้าที่เรียกว่า หลักทรัพย์หรือหุ้น การซื้อขายจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อทั้งผู้ซื้อและผู้ขายมีเจตจำนงที่จะซื้อจะขายด้วยกันทั้งสองฝ่าย และมักจะทำการซื้อขายกันโดยอ้างอิงราคากลางของตลาด ซึ่งราคากลางนี้เป็นราคาที่เคลื่อนไหวอย่างเสรี โดยเกิดขึ้นจากอุปสงค์อุปทานในตลาดนั่นเอง

ในตลาดหลักทรัพย์ ทางฝั่งผู้ซื้อก็ทำการซื้อหลักทรัพย์ไปโดยมีความคาดหวังว่า การซื้อหลักทรัพย์ในครั้งนี้จะทำให้ตนได้รับผลตอบแทนคุ้มกับราคาหลักทรัพย์ที่ตนซื้อไป ส่วนทางฝั่งผู้ขายก็ทำการขายหลักทรัพย์เมื่อตนรู้สึกได้ว่า หลักทรัพย์ตัวนั้นมีราคาเหมาะสมแล้วกับราคาที่ตนตั้งราคาขาย โดยจะเห็นได้ว่าทั้งฝั่งผู้ซื้อและฝั่งผู้ขายก็ล้วนแล้วแต่มีความเสี่ยงด้วยกันทั้งสองฝ่าย กล่าวคือ

ทางฝั่งผู้ซื้อก็มีความเสี่ยงที่จะซื้อหลักทรัพย์ที่ราคาแพงเกินไป , มีความเสี่ยงที่หลักทรัพย์ที่ซื้อมามีมูลค่าตามราคาตลาดลดลง , มีความเสี่ยงที่จะได้รับผลตอบแทนจากหลักทรัพย์ที่ซื้อมาน้อยกว่าที่คาดการณ์เอาไว้ ฯลฯ ส่วนในทางฝั่งผู้ขายก็มีความเสี่ยงที่จะขายหลักทรัพย์ในราคาถูกลงไป . มีความเสี่ยงที่ราคาหลักทรัพย์นั้นอาจจะมีการสูงขึ้นหลังจากการขายไปแล้ว ฯลฯ

ความเสี่ยงหรือกล่าวอย่างง่ายก็คือ ความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นกับผู้ลงทุน เป็นสิ่งที่นักลงทุนทุกคนพยายามหาวิธีหลีกเลี่ยง แต่อย่างไรก็ตามการลงทุนย่อมมีความเสี่ยงอยู่เสมอ ไม่มีนักลงทุนรายใดสามารถหลีกเลี่ยงความเสี่ยงได้ทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตามนักลงทุนทุกคนก็พยายามจะหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อจะลดความเสี่ยงให้น้อยที่สุด ซึ่งหลักการที่นักลงทุนส่วนใหญ่จะยึดถือไว้ในการลดความเสี่ยง ก็คือ การแสวงหาข้อมูลข่าวสารให้เพียงพอและ แสวงหาข้อมูลข่าวสารที่เชื่อถือได้ มาเป็นปัจจัยประกอบการตัดสินใจของตนเพื่อลดความเสี่ยงในการลงทุนของตนเอง

Warren Buffett (1998) นักลงทุนผู้มีชื่อเสียงแห่งกลุ่มบริษัท Berkshire Hathaway ได้กล่าวเอาไว้ว่า “ความเสี่ยงคือการที่เราตัดสินใจทำอะไรลงไป โดยที่เราไม่มีความรู้ความเข้าใจในสิ่งนั้น”

ส่วนในประเทศไทย นักลงทุนทุกคนเคยได้ยินประโยคที่ว่า “การลงทุนมีความเสี่ยง ผู้ลงทุนควรศึกษาข้อมูลให้ดีก่อนตัดสินใจลงทุน”

จากคำพูดดังกล่าวทำให้เราได้ข้อคิดว่า การจัดการข้อมูลข่าวสารเพื่อความรู้ความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องทำก่อนการจะตัดสินใจเรื่องใด ๆ ก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ต้องการซึ่งความได้เปรียบทางด้านข้อมูลข่าวสาร กล่าวคือ ต้องการข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องแน่นอน รวดเร็ว และ เพียงพอ ซึ่งถ้าสามารถได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารที่มีคุณภาพ , รวดเร็วไม่ล่าช้าไป และ เพียงพอต่อการตัดสินใจดังกล่าวแล้ว ความเสี่ยงในการลงทุนก็จะลดลง ซึ่งถือเป็นเป้าหมายสูงสุดที่นักลงทุนทุกคนคาดหวัง

ปัจจัยในเรื่องความถูกต้องแน่นอนของข้อมูลข่าวสาร , ความรวดเร็วในการได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสาร และ ความเพียงพอของข้อมูลข่าวสาร สามารถแยกออกเป็น 2 ประเภท กล่าวคือ ความถูกต้องแน่นอนของข้อมูลข่าวสารเป็นปัจจัยในเชิงคุณภาพ ส่วนความรวดเร็วในการได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสาร และ ความเพียงพอของข้อมูลข่าวสารถือเป็นปัจจัยในเชิงปริมาณ นักลงทุนสามารถควบคุมปัจจัยในเชิงปริมาณได้ง่ายกว่าปัจจัยในเชิงคุณภาพเพราะนักลงทุนสามารถปรับปรุงกระบวนการแสวงหาข้อมูลข่าวสารของตนให้เร็วขึ้นและแสวงหาข้อมูลข่าวสารให้มากขึ้นได้ แต่ความถูกต้องแน่นอนของข้อมูลข่าวสาร เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องไปถึงความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสารหรือแหล่งข่าว (Sender Credibility) และ ความน่าเชื่อถือของช่องทาง (Channel Credibility) ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกินการควบคุมของนักลงทุน

ความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสารหรือแหล่งข่าว (Sender Credibility) เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากในการตัดสินใจลงทุน จากประสบการณ์ของผู้วิจัยซึ่งเป็นนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยพบว่า มีหลายต่อหลายครั้งที่เพื่อนนักลงทุนที่มีข่าวอินไซด์ (ข่าวของบริษัทจดทะเบียนที่ยังไม่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการ มีลักษณะเป็นข่าวลือ , ข่าวคนใน , ข่าววงใน) นำเอาข่าวอินไซด์มาบอกเล่าต่อกันให้นักลงทุนคนอื่นรับรู้นั้น นักลงทุนคนที่เป็นผู้รับสาร จะต้องถามเสมอว่า “รู้มาจากไหน” , “ใครบอกมา” , “มีเพื่อนทำงานในบริษัทนั้นหรือเปล่า” ฯลฯ ซึ่งถ้าแหล่งข่าวต้นตอเป็นบุคคลสำคัญที่น่าเชื่อถือ หรือ เป็นบุคคลที่ทำงานในบริษัทดังกล่าว ก็จะทำให้ผู้รับสารเกิดความไว้วางใจและเกิดความเชื่อมั่นในข้อมูลข่าวสารนั้นเพิ่มขึ้น

ส่วนในเรื่อง ความน่าเชื่อถือของช่องทาง (Channel Credibility) นั้น ก็มีความสำคัญต่อการตัดสินใจของนักลงทุนไม่น้อยไปกว่าความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสารหรือแหล่งข่าวแต่อย่างใด จากประสบการณ์ของผู้วิจัยซึ่งเป็นนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยพบว่า นักลงทุนส่วนมากมักจะให้ความเชื่อถือข้อมูลข่าวสารที่ประกาศผ่านตลาดหลักทรัพย์อย่างเว็บไซต์ของตลาดหลักทรัพย์มากที่สุด เพราะรู้สึกว่าเป็นข้อมูลข่าวสารที่ได้รับการตรวจสอบพิสูจน์มาแล้ว แต่จะให้ความเชื่อถือข้อมูลข่าวสารที่ผ่านมาทางสื่ออินเทอร์เน็ตทั้งจาก ข่าวลือ กระทั่งในเวบบอร์ดน้อยกว่า เพราะรู้สึกว่าเป็นช่องทางการสื่อสารที่ไม่เป็นทางการ หรือ ไม่มีการกำกับดูแลจากหน่วยงานใด ๆ

เช่นเดียวกับเรื่องการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ที่นักลงทุนทุกคนต้องการผลกำไร หรือ ต้องการความสำเร็จจากการลงทุนโดยต้องการความเสี่ยงแต่น้อย นักลงทุนทุกคนจึงต้องการการตัดสินใจให้ถูกต้องมากที่สุดเป็นอันดับแรก ซึ่งทำให้นักลงทุนทุกคนต้องมีการจัดการข้อมูลข่าวสารที่ใช้ประกอบการตัดสินใจในการลงทุน เพื่อให้ข้อมูลข่าวสารเหล่านั้นมาเป็นปัจจัยประกอบการตัดสินใจ (Make decision) ในสภาพของตลาดซึ่งมีการชิงความได้เปรียบซึ่งกันและกัน ไม่ว่าในยามที่ทำการขายหลักทรัพย์ หรือ ยามที่ทำการซื้อหลักทรัพย์

โจเซฟ สติกลิตซ์ (Joseph Stiglitz) นักเศรษฐศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้ที่ได้รับรางวัลโนเบลสาขาเศรษฐศาสตร์ในปี ค.ศ. 2001 จากการวิจัยเรื่อง “Analyses of Markets with Asymmetric Information” หรือ การวิเคราะห์สภาพตลาดที่มีข้อมูลข่าวสารอสมมาตร หรือไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งกล่าวถึง แบบจำลองของสภาพตลาดชี้ให้เห็นว่าตลาดเสรีมีการแข่งขันสมบูรณ์จริง แต่ ข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจหาได้มีอย่างสมบูรณ์ตาม ทฤษฎีที่ว่าด้วย ความแตกต่างของการมีข้อมูลข่าวสารมากน้อยหรือถูกต้องมากกว่า ส่งผลใหญ่หลวงต่อความเชื่อมั่นในแบบจำลองของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์แบบเดิม ๆ ของฝ่ายตลาดเสรีนิยม ผู้ที่มีข้อมูลข่าวสารมากกว่า หรือ เร็วกว่าสามารถสร้างความได้เปรียบอย่างมหาศาลตามมา ผู้ที่รู้มากกว่า ถูกต้องกว่า และรวดเร็วกว่า คนอื่นจะสามารถนำเอาความได้เปรียบนี้มาใช้ได้ทั้งในการกำหนดราคาสินค้า , การลงทุนในตลาดหุ้น , การลงทุนในตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้า , การเข้าซื้อกิจการ ฯลฯ

ดังนั้น นักลงทุนที่ทำการลงทุนอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งเป็นตลาดที่นักลงทุนแต่ละคนมีข้อมูลข่าวสารไม่ทัดเทียมกัน แต่จำเป็นต้องอาศัยการชิงความได้เปรียบจากการได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจอย่างชัดเจน นักลงทุนแต่ละคนซึ่งเป็นผู้เล่นในตลาดแห่งนี้จึงต้องพยายามแสวงหาและจัดการข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจของตนให้ถูกต้องแน่นอน รวดเร็ว และมากกว่านักลงทุนคนอื่น ๆ เพื่อให้สามารถตัดสินใจได้มีประสิทธิภาพ ขณะนักลงทุนคนอื่น ๆ จนสามารถทำกำไรจากการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงการเปลี่ยนแปลงในด้วราคาหลักทรัพย์ในตลาด

นักลงทุนจึงมีความต้องการทางด้านสื่อสารมวลชนมากกว่าผู้รับสารโดยปกติทั่วไป เพราะสื่อมวลชนเป็นหนึ่งในช่องทางที่นักลงทุนสามารถแสวงหาข้อมูลข่าวสารได้โดยสะดวก นักลงทุนจึงถือเป็นตัวอย่างที่ดีที่จะเปรียบเทียบตามคำกล่าวที่ว่า ยุคนี้เป็นยุคแห่งสังคมข้อมูลข่าวสาร (Information Society) ที่ว่าสังคมในขณะนี้ เป็นสังคมที่ใช้ข้อมูลข่าวสารเป็นตัวสร้างความได้เปรียบในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ จนกล่าวได้ว่า “ข่าวสารคืออำนาจ (Information is Power)”

แต่อย่างไรก็ตาม ข้อมูลข่าวสารที่เป็นตัวสร้างความได้เปรียบในการตัดสินใจของนักลงทุนนั้น ไม่ได้หมายความว่ามีความมิชอบเขตจำกัดอยู่เพียงแค่ว่าข่าวของบริษัทที่นักลงทุนจะทำการซื้อขายหลักทรัพย์แค่นั้นแต่อย่างใด ข่าวสารต่าง ๆ ทั้งข่าวการเมือง ข่าวภัยธรรมชาติ ข่าวลือ ข่าวเท็จ ข่าวการก่อการร้าย ข่าวต่างประเทศ ข่าวในประเทศ ข่าวของกิจการคู่แข่ง ฯลฯ ก็ล้วนสามารถส่งผลกระทบต่อราคาหลักทรัพย์ตลาดหลักทรัพย์ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจึงถือเป็นปรอทวัดความเป็นไปทางเศรษฐกิจและการเมืองของไทย โดยเมื่อใดก็ตามที่มีข่าวที่น่าจะเกิดผลกระทบต่อภาคเศรษฐกิจและภาคการเมือง ราคาหุ้นบางตัวในตลาดหลักทรัพย์ก็มักจะปรับตัวสะท้อนรับข่าวนั้น ๆ เช่น ในช่วงที่มีการอภิปรายไม่ไว้วางใจในสภาผู้แทนราษฎร ราคาหุ้นบางตัวที่มีความเกี่ยวข้องกับคณะรัฐบาลก็จะมีแนวโน้มลดลง (สุเมธ จงศรีสวาท , 2539)

ด้วยความที่ข่าวสารประกอบการตัดสินใจลงทุนมีความหลากหลายและผ่านสื่อต่าง ๆ มากมาย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการควบคุมไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดกระทำการอันผิดกฎหมายในเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารประกอบการลงทุน เช่น บิดเบือนข้อมูลข่าวสาร , ปลอมแปลงเอกสารข้อมูล , เผยแพร่ข่าวสารให้แก่กลุ่มบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือ เฉพาะพวกพ้องของตน ในประเทศไทยหน่วยงานที่มีหน้าที่ดูแลในเรื่องนี้ ก็คือสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ซึ่งมีหน้าที่ผู้กำกับดูแลการทำงาน และ ควบคุมความเป็นไปของการซื้อขายหลักทรัพย์ โดยสามารถกำกับดูแลควบคุมข่าวสารประกอบการตัดสินใจลงทุนได้อย่างจำกัดส่วนหนึ่ง กล่าวคือ ก.ล.ต. สามารถกำกับดูแลได้เพียงแต่ การเผยแพร่ข่าวที่เกี่ยวกับบริษัทที่มาจดทะเบียนในตลาด เท่านั้น โดยก.ล.ต. กำหนดให้บริษัทจดทะเบียนทุกบริษัทต้องเปิดเผย เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่มีผลกระทบต่อการลงทุนให้ถูกต้อง ครบถ้วน และทันเวลา ผ่านสื่อต่าง ๆ รวมถึงสื่อกลางของตลาดหลักทรัพย์เช่น ระบบ Electronic Listed Company Information Disclosure (ELCID) ที่นักลงทุนสามารถเข้ามาดูผ่านเว็บไซต์ของตลาดหลักทรัพย์ (www.set.or.th , www.mai.or.th) ซึ่งข้อมูลข่าวสารของบริษัทจดทะเบียนที่ ก.ล.ต. กำกับดูแลนี้ นักลงทุนส่วนใหญ่มักจะให้ความเชื่อถือถือว่าข้อมูลข่าวสารที่ได้จากช่องทางนี้มีความถูกต้องสูง เพราะเป็นช่องทางการสื่อสารแบบเป็นทางการมีการจัดระเบียบควบคุม แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่คิดว่าข้อมูลข่าวสารเหล่านี้จะทำให้ได้เปรียบคนอื่นแต่อย่าง

ใด เพราะนักลงทุนคนอื่น ๆ ก็สามารถรู้ได้จากช่องทางนี้เร็วเท่ากัน และ ได้เท่ากัน นักลงทุนส่วนใหญ่จึงยังคงแสวงหาข้อมูลข่าวสารเพิ่มเติมอีก เพื่อสร้างความได้เปรียบในการลงทุนให้มีผลกำไรจากการลงทุนมากขึ้น (สุเมธ จงศรีสวาท , 2539)

จะเห็นได้ว่า การลงทุนต้องอาศัยข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องผสมผสานไปกับความรวดเร็วและความเพียงพอ โดยถ้ามีเพียงปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งก็อาจจะประสบความสำเร็จในการลงทุนได้ นักลงทุนแต่ละคนจึงได้พัฒนากลยุทธ์เพื่อสร้างความได้เปรียบเฉพาะตนขึ้นมา หรือ ที่เราเรียกว่า กระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร กระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสารเป็นกระบวนการที่แตกต่างกันภายในจิตใจของนักลงทุนแต่ละคนไป ซึ่งกระบวนการนี้ก็ยังคงอยู่ภายใต้แนวคิดที่ว่าข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องจะเกิดจากการจัดการข้อมูลข่าวสารที่มีประสิทธิภาพ ประกอบกับการแสวงหาข้อมูลข่าวสารอย่างเพียงพอ เพื่อที่จะได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจที่ถูกต้องมีคุณภาพและทันต่อการตัดสินใจ

ดังนั้นการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์นักลงทุนจำเป็นต้องมีข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจให้เพียงพอ , ให้ถูกต้องที่สุด , ให้รวดเร็วที่สุด เพื่อนำมาวิเคราะห์ประกอบการตัดสินใจลงทุน ซื้อ , ขาย และ ถือหลักทรัพย์ และเพื่อลดความเสี่ยงต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น ยิ่งในเรื่องของการได้มาซึ่งข่าวสารที่เพียงพอ , ถูกต้องอย่างรวดเร็วยิ่งมีความสำคัญขึ้นเรื่อย เพราะมีแนวโน้มที่ผลกระทบจากข่าวต่อราคาหุ้นในตลาดหลักทรัพย์จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วขึ้นเรื่อย ๆ อันเนื่องมาจากการเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพขึ้น , อุตสาหกรรมสื่อสารมวลชนที่ขยายตัว และ นักลงทุนนิยมใช้ความได้เปรียบของการได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารในการลงทุน

การแสวงหาข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนจึงไม่จำกัดวงอยู่เพียงแค่ข่าวสารที่มาจาก การสื่อสารมวลชนหรือการสื่อสารในที่สาธารณะเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องไปถึงการสื่อสารในกลุ่ม (Small Group Communication) , การสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication) และ การสื่อสารภายในบุคคล (Intrapersonal Communication) นั่นก็หมายความว่า เมื่อนักลงทุนมีความต้องการข้อมูลข่าวสารมาใช้ประกอบการตัดสินใจลงทุน นักลงทุนก็จะเริ่มทำการแสวงหาข้อมูลนั้นทั้งจากสื่อมวลชน หรือ สื่อบุคคล , นำเอาข้อมูลนั้นมาทำการจัดการ เพื่อที่จะได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจลงทุน การจัดการข้อมูลข่าวสารจึงมีเป็นกระบวนการที่เริ่มตั้งแต่ การแสวงหาส่วนนำเข้า อันได้แก่ ข้อมูลข่าวสารดิบต่าง ๆ (Data) , การประมวลผล และ การได้มาซึ่งผลก็คือ ข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจ (Information) โดยเราสามารถอธิบายง่าย ๆ ได้ตามตารางข้างล่างดังนี้

INPUT	PROCESS	OUTPUT
RAW MATERIAL →	FACTORY →	PRODUCT
DATA	PROCESS / ANALYSIS	INFORMATION

ตารางที่ 1.1 INPUT - PROCESS – OUTPUT (Effy Oz , 2000)

ซึ่งในกรณีของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักลงทุนเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย นั้นสามารถเขียนเป็นตารางแสดงกระบวนการในแต่ละส่วนได้ดังนี้

กิจกรรมในขั้นนำเข้า INPUT	กิจกรรมในขั้นประมวลผล PROCESS	กิจกรรมในขั้นนำไปใช้ OUTPUT
<ul style="list-style-type: none"> ○ การตระหนักถึงความต้องการข้อมูลข่าวสาร ○ การแสวงหาข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ 	<ul style="list-style-type: none"> ○ การจัดการข้อมูลข่าวสาร (ซึ่งประกอบด้วยการตรวจสอบและประเมินข้อมูลข่าวสาร การวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสาร การจัดระบบข้อมูลข่าวสาร และการหาข้อสรุป) 	<ul style="list-style-type: none"> ○ การนำข้อมูลข่าวสารไปใช้ประโยชน์ ○ การปรับปรุงหรือพัฒนากระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร

กระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร

ตารางที่ 1.2 INPUT - PROCESS – OUTPUT ของ กระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุน

ดังนั้น การจัดการข้อมูลข่าวสาร จึงหมายถึงความถึง กระบวนการผลิตข้อมูลข่าวสารที่ใช้ประกอบการตัดสินใจ ซึ่งประกอบด้วย การตระหนักถึงความต้องการข้อมูลข่าวสาร , กระบวนการแสวงหาข้อมูลข่าวสาร , การจัดการข้อมูลข่าวสาร (ซึ่งประกอบด้วยการตรวจสอบและประเมินข้อมูล

ข่าวสาร การวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสาร การจัดระบบข้อมูลข่าวสาร และการหาข้อสรุป) , การนำข้อมูลข่าวสารไปใช้ประโยชน์ (ซึ่งประกอบด้วยการนำไปประยุกต์ตัดสินใจ , การประเมินผล) และ การปรับปรุงหรือพัฒนากระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร

สาเหตุที่ผู้วิจัยสนใจที่จะทำงานวิจัยเกี่ยวกับแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ เกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2546 อันเป็นที่ผู้วิจัยเริ่มเข้าศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาของภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในขณะที่ผู้วิจัยก็เริ่มลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ด้วยตนเองแล้ว ทำให้ผู้วิจัยมีการจัดการข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนอยู่อย่างสม่ำเสมอ ในตอนนั้นผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ของคณะนิเทศศาสตร์ และ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ในหลาย ๆ สถาบันการศึกษา พบว่า ผลการวิจัยในวิทยานิพนธ์หลาย ๆ เล่มได้ศึกษาไว้ค่อนข้างล้ำสมัย ไม่ทันต่อสภาพการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ที่เปลี่ยนไปมาก และ วิทยานิพนธ์เหล่านั้นยังจัดทำขึ้นในช่วงที่วงการสื่อมวลชนของประเทศไทยยังไม่ได้ให้ความสนใจกับข่าวที่เกี่ยวข้องกับตลาดหลักทรัพย์เท่ากับในช่วงตั้งแต่ พ.ศ. 2545 เป็นต้นมา การที่องค์กรสื่อสารมวลชนต่าง ๆ ก็ได้ผลิตข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ขึ้นมาอย่างมากมาในปัจจุบันนี้ ก็เพราะทราบดีว่ากลุ่มนักลงทุนมีจำนวนมากขึ้นทุกวัน และกลุ่มนักกลุ่มนักลงทุนนี้มีแบบแผนพฤติกรรมในการแสวงหาข้อมูลข่าวสารที่ต่อเนื่อง ชัดเจน กลุ่มนักลงทุนจึงถือเป็นกลุ่มคนที่เป็นผู้บริโภคที่เป็นกลุ่มเป้าหมายหลักชัดเจนกลุ่มหนึ่งขององค์กรสื่อเลยทีเดียว องค์กรสื่อบางแห่ง เช่น สถานี Modemine TV จึงกำหนดวางตำแหน่งผลิตภัณฑ์ (Product Positioning) ของตนเองเป็น “สถานีหุ้น” ที่รายงานข่าวเกี่ยวกับหุ้นตลอดช่วงตั้งแต่เช้าจรดเย็น โดยเริ่มตั้งแต่เดือนมกราคม ปีพ.ศ. 2547 เป็นต้นมา

วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ที่มีผู้เคยวิจัยแล้ว อันได้แก่

ชลดา เสริมนิภารัตน์ (2534) ได้ทำการศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างระบบสื่อสารของนักลงทุน กับ การตัดสินใจซื้อขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยงานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับผู้รับสารดังนี้ ลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมของประชากรตัวอย่าง , พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน , พฤติกรรมการซื้อขายหุ้นของนักลงทุน , เกณฑ์การตัดสินใจซื้อขายหุ้นของนักลงทุน , ลักษณะการติดตามข่าวสาร , แหล่งสารที่นิยมใช้ และ มีการทดสอบสมมุติฐานหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความน่าเชื่อถือของข่าวสารจากแหล่งสารต่าง ๆ กับ เกณฑ์การตัดสินใจซื้อขายหุ้น

แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษานั้นมีลักษณะเป็นนักลงทุนรายย่อยที่มีเงินลงทุนน้อยเกือบทั้งหมด โดยสังเกตได้จาก กว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 20,000 บาท และ ร้อยละ 64 ของกลุ่มตัวอย่างเป็นนักลงทุนประเภทนักเก็งกำไร

ที่สำคัญคืองานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาเฉพาะนักลงทุนที่ซื้อขายหลักทรัพย์กันอยู่ในห้องค้าหลักทรัพย์เท่านั้น ซึ่งกลุ่มนักลงทุนในห้องค้าก็ย่อมที่จะมีพฤติกรรมแสวงหาข้อมูลข่าวสารไปในทางเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ อีกทั้งงานวิจัยชิ้นนี้ยังมีข้อผิดพลาดสูงมาก เช่น ผลการวิจัยในส่วนของ การสรุปผลการวิจัยยังมีส่วนที่ขัดแย้งกับส่วนผลการวิจัยอีกด้วย

สุปราณี เชื้อนเพชร (2536) ได้ทำการศึกษาถึง รูปแบบของข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการลงทุนที่เจ้าหน้าที่การตลาดของบริษัทนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ นำมาให้แก่นักลงทุน ซึ่งศึกษาเน้นไปที่ตัวสาร และรูปแบบของข้อมูลข่าวสาร ที่บริษัทนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ให้บริการแก่นักลงทุนที่เป็นลูกค้า งานวิจัยชิ้นนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้การสังเกตและสัมภาษณ์นักลงทุนในห้องค้าหลักทรัพย์ของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์จีเอฟ จำนวน 30 คน การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะนักลงทุนที่ซื้อขายหลักทรัพย์กันอยู่ในห้องค้าหลักทรัพย์ โดยคัดเอาเฉพาะนักลงทุนที่ร่วมกิจกรรมกับทางบริษัทเป็นประจำ

สุเมธ จงศรีสวาท (2539) ได้ศึกษา การแสวงหาข้อมูลข่าวสารและการเปิดรับสื่อของนักลงทุนรายย่อยในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและลักษณะการลงทุน กับ พฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลข่าวสารและการเปิดรับสื่อของนักลงทุนรายย่อย รวมถึงศึกษาถึงพฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลข่าวสารในช่วงตลาดคึกคัก , ช่วงตลาดวิกฤต , ช่วงตลาดซบเซา และ ช่วงตลาดปกติ

งานวิจัยเกี่ยวกับผู้รับสารชิ้นนี้ ได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไปแค่นั้นนักลงทุนรายย่อย ทำให้ไม่สามารถหาความแตกต่างในพฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลข่าวสารและการเปิดรับสื่อปัจจัยกับปัจจัยด้านรายได้ หรือ ปัจจัยในเรื่องขนาดเงินลงทุนได้ ทำให้ผลการวิจัย 2 ข้อแรกพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านรายได้ของนักลงทุนรายย่อยไม่ได้ทำให้พฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลข่าวสารและการเปิดรับสื่อแตกต่างกัน และพบว่า ประสบการณ์และประเภทนักลงทุนที่(ลงทุนระยะสั้นหรือยาว) แตกต่างกันไม่ได้ทำให้พฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลข่าวสารและการเปิดรับสื่อแตกต่างกัน

นอกจากนี้ สภาพของสื่อในปี พ.ศ. 2539 ยังเกิดความแตกต่างจากสภาพในปัจจุบัน(พ.ศ. 2547) ไปแล้ว เช่น ในปี พ.ศ. 2539 สื่อประเภทอินเทอร์เน็ตยังไม่ได้รับความนิยม , สื่อโทรทัศน์วิทยุก็ยังไม่มีการรายงานข่าวหุ้นตลอดวันแบบในปัจจุบัน ทำให้ผลการวิจัยที่ว่า นักลงทุนรายย่อยในปี พ.ศ. 2539 ที่มีการเปิดรับสื่อสิ่งพิมพ์มากที่สุด โดยมากกว่า สื่อสารสนเทศ (ในความหมายของงานวิจัยชิ้นนี้ ยังไม่กว้างเท่ากับสื่อสารสนเทศในยุคปัจจุบัน เช่น ยังไม่หมายรวมถึง กระดานสนทนา

(เวบบอร์ด) ด้านหุ้น) สื่อบุคคล สื่อวิทยุ และ สื่อโทรทัศน์ ซึ่งในปัจจุบัน(พ.ศ. 2547) น่าจะมีความคลาดเคลื่อนไปแล้ว

วินิดา สุริหาร (2539) ได้ศึกษา ลักษณะทางประชากรศาสตร์และพฤติกรรมการลงทุน กับพฤติกรรมการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร และการให้ความสำคัญในเรื่ององค์ประกอบทางการสื่อสารของนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยการนำเอาลักษณะทางประชากรศาสตร์ เช่น เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ เข้ามาหาความสัมพันธ์กับปริมาณการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร ประเภทของข้อมูลข่าวสาร องค์ประกอบทางการสื่อสาร และ นำเอาพฤติกรรมการลงทุนมาศึกษาความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร องค์ประกอบทางการสื่อสาร

งานวิจัยเกี่ยวกับผู้รับสารจีนนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจที่ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเพียงอย่างเดียว ทำให้ผลการวิจัยที่ได้มีลักษณะเป็นการวิเคราะห์จากสถิติทั้งหมดจับคู่หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์แบบแยกส่วน โดยไม่ได้ศึกษาถึงพฤติกรรมการเปิดรับข้อมูลข่าวสารในมุมมองที่เป็นองค์รวม หรือ วิเคราะห์พฤติกรรมการเปิดรับหรือแสวงหาข้อมูลข่าวสารเป็นกระบวนการ แต่อย่างไรก็ตาม นอกจากนั้นผลการวิจัยที่ได้ยังบอกว่า นักลงทุนเปิดรับสื่อสารสนเทศประเภทจอคอมพิวเตอร์ กระดานแสดงราคา ตัววิ่ง มากกว่าสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อบุคคล สื่อโทรทัศน์ ฯลฯ ก็เพราะข้อบกพร่องของกระบวนการวิจัยเอง เพราะงานวิจัยจีนนี้วิจัยเฉพาะกลุ่มนักลงทุนที่ใช้บริการภายในห้องค้าหลักทรัพย์ ซึ่งมีพฤติกรรมอยู่กับจอคอมพิวเตอร์เป็นหลักอยู่แล้ว รวมถึงกลุ่มนักลงทุนที่ใช้บริการภายในห้องค้ายังเป็นกลุ่มนักลงทุนที่มีลักษณะทางประชากร หรือ พฤติกรรมทัศนคติการดำรงชีวิต ใกล้เคียงกันเกินไปอีกด้วย

สิริวิภา พันธุ์รุ่งลักษณะ (2543) ได้ทำการศึกษาถึง การเปิดรับ ทัศนคติ และความต้องการของนักลงทุนในเขตกรุงเทพมหานครต่อข้อมูลข่าวสารทางอินเทอร์เน็ตเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นการวิจัยผู้รับสารที่ทำการศึกษาเฉพาะนักลงทุนที่เปิดรับข้อมูลข่าวสารผ่านอินเทอร์เน็ต งานวิจัยจีนนี้มุ่งศึกษาเฉพาะสื่อในอินเทอร์เน็ตทั้งจำพวก เว็บไซต์ ต่าง ๆ ซึ่งเป็นไปในทางเดียวกันกับงานวิจัยของ เรณู รัตนประเสริฐ (2539) ที่ทำการศึกษา เทคโนโลยีสารสนเทศกับการแสวงหาข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้รับสารกับช่องทางการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร พบว่า นักลงทุนในสมัยนั้น (พ.ศ. 2538) เปิดรับสื่อสารสนเทศจากคอมพิวเตอร์ในห้องค้าหลักทรัพย์เป็นส่วนใหญ่ มีส่วนน้อยที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นการส่วนตัว เพราะในช่วงนั้นยังไม่ค่อยมีใครมีคอมพิวเตอร์ส่วนตัวใช้ โดยสื่อสารสนเทศที่เปิดรับก็เป็นพวก รายงานราคาหุ้น หรือ บทวิเคราะห์ต่าง ๆ ที่จัดทำโดยบริษัทนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์เท่านั้น

อนุรุทธิ์ กามิต (2541) ได้ทำการศึกษาถึงลักษณะส่วนบุคคล พฤติกรรมการลงทุน และ พฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลข่าวสาร และการเปิดรับสื่อของนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย งานวิจัยเกี่ยวกับผู้รับสารจีนนี้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจิตวิทยาส่วนบุคคลกับ พฤติกรรมของนักลงทุน โดยศึกษาประเด็นเรื่อง การชอบความเสี่ยง , การเชื่อโชคลาง , การชอบหา ข้อมูลข่าวสาร , การอิงหลักการ งานวิจัยชิ้นนี้จึงให้ความสำคัญกับลักษณะทางจิตวิทยา (Personality Trait) โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยก็เป็นแบบสอบถามเชิงจิตวิทยา อย่างเช่น การถามว่าเวลาที่ คุณ สร้างบ้านให้ความสำคัญกับปัจจัยใด , คุณเลือกซื้อตู้เย็นแบบใด , คุณชอบข้ามถนนตรงไหน , คุณ คำนึงถึงคอเรสตอรอลหรือไม่ ฯลฯ ผลการวิจัยที่ได้มีข้อน่าสนใจหลายประการ เช่น นักลงทุนที่อิง หลักการมากไม่มีความแตกต่างในการเปิดรับสื่อหรือการแสวงหาข้อมูลข่าวสารต่างจากนักลงทุนที่อิง หลักการน้อย

ศิริลักษณ์ ริมคูสิต (2544) ได้ทำการศึกษาถึง ข่าวการเมืองมีผลกระทบต่อตลาดหุ้น และอัตราแลกเปลี่ยน งานวิจัยเกี่ยวกับ ผลกระทบจากข่าวหรือสารจีนนี้เป็นของหลักสูตรวิชา ศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการเงิน คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย งานวิจัยชิ้นนี้นำเอาประเด็นข่าวการเมืองตลอด 3 ปี มาเทียบกับดัชนีตลาดหลักทรัพย์ เช่น วันที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ. 2543 มีข่าวการเมืองประเด็นว่า “ชวนยึดจอช่อง 9 แดงอำลาบุปผา” เอาประเด็น ข่าวนี้นำมาประเมินด้วยตัวผู้วิจัยเองว่า ดี - ไม่ดี ด้วยตนเอง แล้วตรวจสอบกับดัชนีตลาดหลักทรัพย์ในวัน นั้นว่า ลงหรือขึ้น ทำให้ผลการวิจัยพบเพียงแค่ว่า วันที่มีประเด็นข่าวการเมืองสำคัญ ๆ ดัชนีจะผัน ผวน และ ถ้าเป็นข่าวที่ดีผลตอบแทนในตลาดฯ ก็จะเป็นดี

งานวิจัยชิ้นนี้มีข้อบกพร่องหลายอย่าง เช่น ผู้วิจัยได้ทำการประเมินประเด็นข่าวว่าเป็นข่าวดี หรือข่าวไม่ดีด้วยตนเอง โดยไม่ได้มีการแสดงถึงวิธีการประเมินอย่างชัดเจน และที่สำคัญคือ ผู้วิจัย ไม่ได้ให้ความสำคัญกับความจริงที่ว่า การเปลี่ยนแปลงของราคาหุ้นขึ้นกับปัจจัยอื่น ๆ มากมาย ทำให้ งานวิจัยชิ้นนี้พยายามจับคู่โยงความสัมพันธ์ระหว่างราคาหุ้นกับข่าวการเมืองเพียงแค่ออย่างเดียว

จากการศึกษางานวิจัยที่มีผู้เคยศึกษามาแล้วส่วนใหญ่ พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการศึกษา เพียงแต่หาความสัมพันธ์ระหว่าง ลักษณะทางประชากรศาสตร์ กับ พฤติกรรมการเปิดรับหรือ แสวงหาข้อมูลข่าวสารด้านการลงทุน ซึ่งการศึกษาวิจัยเช่นนี้ไม่ได้มอง การจัดการข้อมูลข่าวสารใน รูปแบบของแบบแผนที่มีลักษณะเป็นกระบวนการทางการจัดการ แต่เป็นการมองแบบแยกส่วนจับคู่ ความสัมพันธ์

นอกจากนี้งานวิจัยส่วนใหญ่ยังใช้เก็บข้อมูลข่าวสารจากกลุ่มนักลงทุนจากในห้องค้าของ บริษัทตัวแทนซื้อขายหลักทรัพย์ ซึ่งก็เป็นไปตามพฤติกรรมของนักลงทุนก่อนปี พ.ศ. 2540 ที่นัก

ลงทุนนิยมทำการซื้อขายหลักทรัพย์ด้วยตนเอง โดยการไปตั้งกลุ่มสมาคมกันที่ห้องค้าหลักทรัพย์ของบริษัทตัวแทนนายหน้าค้าหลักทรัพย์ที่ตนเปิดบัญชีเป็นลูกค้าอยู่ ทำให้ผลการวิจัยของงานวิจัยจึงพบว่า นักลงทุนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเปิดรับสื่อเหมือน ๆ กัน แต่ในปัจจุบัน (พ.ศ. 2547) นักลงทุนส่วนมากนิยมทำการซื้อขายหลักทรัพย์ผ่านทางโทรศัพท์โดยให้เจ้าหน้าที่การตลาดเป็นคนกดคำสั่งซื้อขายให้ หรือ ไม่ก็ทำการซื้อขายหลักทรัพย์ผ่านอินเทอร์เน็ตด้วยตนเอง ทำให้พฤติกรรมหรือแบบแผนในการจัดการข้อมูลข่าวสาร รวมถึงพฤติกรรมการลงทุน น่าจะมีความเปลี่ยนแปลงไปจากผลการวิจัยในอดีต อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของเครือข่ายการสื่อสารในห้องค้าหลักทรัพย์ (Communication Network) ที่มีการแพร่กระจายข้อมูลข่าวสารมาจากกลุ่มเพื่อนนักลงทุนเป็นหลัก

การวิจัยครั้งนี้จึงเป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาในส่วนของแบบแผนของการจัดการข้อมูลข่าวสาร ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องตั้งแต่การหาและใช้ข้อมูลข่าวสาร ซึ่งคำว่า “การจัดการข้อมูลข่าวสาร” นี้มีความหมายรวมไปถึง การตระหนักถึงความต้องการข้อมูลข่าวสาร , กระบวนการแสวงหาข้อมูลข่าวสาร , กระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร (ซึ่งประกอบด้วย การตรวจสอบและประเมินข้อมูลข่าวสาร การวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสารและการหาข้อสรุป การจัดระบบข้อมูลข่าวสาร) , การนำข้อมูลข่าวสารไปใช้ประโยชน์ (ซึ่งประกอบด้วย การนำไปประยุกต์ตัดสินใจ , การประเมินผล) และ การปรับปรุงหรือพัฒนากระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร

วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับเรื่องการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ที่มีผู้เคยวิจัยแล้วมีเป็นจำนวนมาก แต่เกือบทั้งหมดล้วนแล้วแต่ล้าสมัยและไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้เท่าที่ควร เมื่อเทียบกับหนังสือพอกเกตบุคเกี่ยวกับการลงทุนที่เข้าใจง่าย , ทันสมัย และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้มากกว่า (เช่น หนังสือพอกเกตบุคเกี่ยวกับการลงทุนที่นักลงทุนนิยมเช่น “แบ่งกันรวย” ของ ผศ.วิฑูรย์ วิจารณ์พันธุ์ ภาชในเล่มมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเล่นหุ้น กลยุทธ์การเล่นหุ้น ข่าวงใน ฯลฯ) รวมถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป อย่างเช่น การเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องในวงการสื่อสารมวลชน เช่น การเกิดขึ้นของสถานีหุ้น Modernine TV ช่อง 9 ที่รายงานข่าวหุ้นตลอดวัน , การขยายตัวของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

ผู้วิจัยจึงเห็นประโยชน์ที่จะพัฒนาปรับปรุงงานวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ขึ้นมา และด้วยเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับ แบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักลงทุน เพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีลักษณะอย่างไร รวมถึงจะทำการศึกษาถึงนักลงทุนที่มีคุณลักษณะแตกต่างกันมี

แบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสาร ที่แตกต่างกันอย่างไร และ เนื่องมาจากเหตุผลใด รวมถึงการศึกษา เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจในแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารด้วย

ปัญหานำวิจัย

1. นักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีคุณลักษณะอย่างไร
2. นักลงทุนมีภาพรวมของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสาร ที่แตกต่างกันอย่างไร และ เนื่องมาจากเหตุผลใด
3. นักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อ ประเภทต่าง ๆ เพื่อการลงทุน ในลักษณะอย่างไร

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อแสวงหาองค์ประกอบของคุณลักษณะต่าง ๆ ของนักลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
2. เพื่อสำรวจภาพรวมของแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนที่มีคุณลักษณะแตกต่างกัน
3. เพื่อวิเคราะห์แบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักลงทุน เพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มีช่วงเวลาศึกษา ระหว่างช่วงเดือนมกราคมพ.ศ. 2548 ถึง เดือนเมษายน พ.ศ. 2548
2. ใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์นักลงทุนทั่วไปโดยเลือกแบบจำเพาะเจาะจง จำนวน 400 คน
3. สัมภาษณ์ นักลงทุนทั่วไป โดยเลือกแบบจำเพาะเจาะจงอีก 12 คน
4. ศึกษาเฉพาะการจัดการข้อมูลข่าวสารเพื่อการลงทุนของตัวบุคคลเท่านั้น ไม่รวมถึง การลงทุนของกลุ่มบุคคลหรือสถาบัน , การลงทุนจากต่างชาติ และ การลงทุนทางอ้อมอื่น ๆ เช่น การลงทุนผ่านบริษัท , ตัวแทน , กองทุนรวม , บริษัทประกันภัย ฯลฯ

นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

นักลงทุน หมายถึง บุคคลที่ทำการลงทุนโดยการซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยมีมุ่งหวังผลตอบแทน ซึ่งการเข้ามาลงทุนนี้มีทั้งเข้ามาลงทุนระยะยาว และ เข้ามาลงทุนแบบระยะสั้น (ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ นักลงทุนหมายความถึงเฉพาะนักลงทุนชาวไทย ประเภทบุคคล)

คุณลักษณะของนักลงทุน หมายถึง ลักษณะทางประชากร , ลักษณะทางจิตวิทยา และ วิถีชีวิต ของนักลงทุน รวมไปถึงปัจจัยทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ของนักลงทุนอย่าง ความสามารถในการเผชิญความเสี่ยง ทักษะคิดเชิงบวกและลบต่อการลงทุนในหุ้น ความชำนาญในการลงทุน ฯลฯ

ลักษณะทางประชากร หมายถึง ปัจจัยส่วนบุคคล หรือ ลักษณะความแตกต่างที่ผู้รับสารแต่ละคนจะมีลักษณะแตกต่างกันออกไป เช่น อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ (: การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ถือเป็นอาชีพหลักหรืออาชีพเสริม) สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ

โบรกเกอร์ หมายถึง บริษัทนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ ซึ่งเป็นบริษัทที่เป็นสมาชิกของตลาดหลักทรัพย์ เช่น บริษัทหลักทรัพย์ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ต้องมีการจดทะเบียนให้ได้รับอนุญาตประกอบธุรกิจเป็นนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ โดยนักลงทุนจะทำการเปิดบัญชีซื้อขายหลักทรัพย์ตามโบรกเกอร์ต่าง ๆ โบรกเกอร์จะให้บริการนักลงทุนผ่านเจ้าหน้าที่การตลาดทั้งในเรื่องการสั่งซื้อ สั่งขายหลักทรัพย์ หรือ ให้บริการบวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ โดยนักวิเคราะห์ของโบรกเกอร์

ห้องค้าหลักทรัพย์ หมายถึง สถานที่ที่บริษัทนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์เปิดให้บริการแก่นักลงทุนที่เป็นลูกค้าในสังกัด ภายในห้องจะมีบริการคอมพิวเตอร์เพื่อการซื้อขายหลักทรัพย์ และ บริการอื่น ๆ เช่น ห้องประชุม , อาหารว่าง , บทวิเคราะห์ ฯลฯ

การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ หมายถึง การซื้อขายหุ้นประเภทต่าง ๆ หรือ ใบสำคัญแสดงสิทธิต่าง ๆ โดยคาดหวังผลตอบแทน บนความเสี่ยงจากความไม่แน่นอนต่าง ๆ โดยมีมุ่งหวังเงินปันผล กับ ราคาหลักทรัพย์เป็นสำคัญ การซื้อขายกระทำกันที่ตลาดหลักทรัพย์ซึ่งเป็นแหล่งกลางในการเปลี่ยนโอนกรรมสิทธิ์

หลักทรัพย์ หมายถึง สิทธิทางการเงินที่เจ้าของกิจการต่าง ๆ นำออกจำหน่ายเพื่อระดมทุนในการขยายหรือปรับปรุงกิจการของตน หลักทรัพย์ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูป หุ้นสามัญ , หุ้นบุริมสิทธิ , ใบสำคัญแสดงสิทธิต่าง ๆ ฯลฯ

ผลตอบแทนจากการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ หมายถึง เงินปันผลที่จ่ายตามงวด , กำไรจากส่วนต่างของราคาซื้อกับราคาขายหุ้น , สิทธิในการจองซื้อหุ้นเพิ่มทุน , สิทธิในการออกเสียงหรือเข้าประชุมผู้ถือหุ้น

แบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสาร หมายถึง พฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลในกระบวนการผลิตหรือจัดการ หรือ จัดระเบียบ ข้อมูลข่าวสารที่ใช้ประกอบการตัดสินใจ

ซึ่งในที่นี้ประกอบด้วย การตระหนักถึงความต้องการข้อมูลข่าวสาร , กระบวนการแสวงหาข้อมูลข่าวสาร , การจัดการข้อมูลข่าวสาร , การนำข้อมูลข่าวสารไปใช้ประโยชน์ (ซึ่งประกอบด้วย การนำไปประยุกต์ตัดสินใจ , การประเมินผล) และ การปรับปรุงหรือพัฒนากระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร

การตระหนักถึงความต้องการข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้สึกว่าจะมีความต้องการที่จะใช้ข่าวสารเพื่อการใดการหนึ่ง ซึ่งความต้องการที่วุ่นวายก่อให้เกิดการแสวงหาข้อมูลข่าวสาร

การแสวงหาข้อมูลข่าวสาร หมายถึง พฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการตัดสินใจลงทุน , เพื่อสนับสนุนทัศนคติหรือความคิดเดิม , เพื่อนำเอาไปเป็นความรู้ในการตัดสินใจ ซึ่งจะประกอบด้วยความต้องการได้รับข้อมูลข่าวสาร , การเลือกรับหรือเปิดรับข้อมูลข่าวสาร , การกระทำที่ทำให้ได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสาร

การจัดการข้อมูลข่าวสาร หมายถึง กิจกรรมหลักของกระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร ซึ่งประกอบด้วยตรวจสอบและประเมินข้อมูลข่าวสาร การวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสาร การจัดระบบข้อมูลข่าวสาร และการหาข้อสรุป

การวิเคราะห์หลักทรัพย์ หมายถึง การนำเอาข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องหรืออาจมีผลกระทบต่อราคาหลักทรัพย์ มาทำการประเมิน เปรียบเทียบ หรือ ประเมินการด้วยประสบการณ์ส่วนตัว เพื่อพยากรณ์ราคาหลักทรัพย์ในอนาคต

การนำข้อมูลข่าวสารไปใช้ประโยชน์ หมายถึง การนำเอาข้อมูลข่าวสารที่ได้จากการประมวลผลแล้วไปใช้ตัดสินใจ ซึ่งในกรณีนี้เช่น การสั่งซื้อส่งขายหลักทรัพย์

การปรับปรุงหรือพัฒนากระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การปรับเปลี่ยนกระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสาร ซึ่งในกรณีนี้เช่น เมื่อนักลงทุนตัดสินใจผิดพลาดจากที่คาดหวังไป นักลงทุนก็จะเกิดความรู้สึกผิดหวังต่อกระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสารของตน นักลงทุนจึงทำการปรับเปลี่ยนกระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสารของตน โดยจะมีความคาดหวังว่า กระบวนการจัดการข้อมูลข่าวสารรูปแบบใหม่จะก่อให้เกิดผลดีต่อการลงทุนของตน

สื่อมวลชน หมายถึง สื่อหรือตัวนำที่นำสารหรือเป็นช่องทางให้สารไปสู่มวลชน หรือคนจำนวนมาก เช่น สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ อินเทอร์เน็ต

สื่อบุคคล หมายถึง บุคคลที่ได้มามีปฏิสัมพันธ์ , มีการสื่อสารหรือแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร กับตัวนักลงทุนในเรื่องที่เกี่ยวกับการลงทุน ซึ่งโดยมากมักจะเป็น เพื่อน เพื่อนร่วมงาน พ่อแม่พี่น้องญาติเจ้านาย ลูกน้อง เพื่อนบ้าน พนักงานการตลาดของบริษัทหลักทรัพย์ นักพยากรณ์ เป็นต้น ซึ่งนิยามของคำว่า สื่อบุคคลนี้อยู่บนฐานความคิดที่ว่า บุคคลแต่ละบุคคลสามารถทำตนเป็นสื่อ นำสารจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง หรือจากที่หนึ่งไปสู่อีกที่หนึ่ง โดยการนำเอาสารนั้นเก็บบันทึกไว้ในสมอง

ข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจลงทุน หมายถึง สารนิเทศหรือสารสนเทศที่มีหลายลักษณะเช่น ข้อมูล (Data) ความรู้ (Knowledge) ข่าว (News) ความคิด (Thought) ความคิดเห็น (Opinion) ในที่นี้มักหมายรวมถึง ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับภาวะทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม กับ ข้อมูลข่าวสารเฉพาะของธุรกิจ ยกตัวอย่างเช่น ข่าวที่เกี่ยวกับบริษัทจดทะเบียนหรือกิจการนั้น ๆ , รายงานการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานและปัจจัยต่าง ๆ ของกิจการนั้น ๆ , ภาวะเศรษฐกิจของสถานที่ที่กิจการตั้งอยู่ , ภาวะอุตสาหกรรมที่กิจการนั้นประกอบการ , ผลการดำเนินงานย้อนหลัง , แผนการตลาด , รูปกราฟแสดงระดับราคาที่ผ่านมาของหลักทรัพย์ , งบการเงิน , ประวัติผู้บริหาร , ตารางราคาหุ้น , ข่าวเศรษฐกิจ รวมถึงข่าวที่มีผลกระทบอื่น ๆ เช่น ข่าวการเมือง , ข่าวลือ , ข่าวหุ้นต่างประเทศ ฯลฯ สามารถติดตามข้อมูลข่าวสารเหล่านี้ผ่านแหล่งข้อมูลข่าวสารของตลาดหลักทรัพย์เช่น ระบบบริการข้อมูลข่าวสารอิเล็กทรอนิกส์ (SETSmart) , เว็บไซต์ของตลาดฯ , สิ่งพิมพ์ เอกสารเผยแพร่ , ห้องสมุดของตลาดหลักทรัพย์ หรือ ผ่านแหล่งข้อมูลข่าวสารทั่วไปภายนอกตลาดหลักทรัพย์ เช่น แหล่งข้อมูลข่าวสารประเภทบริษัทจดทะเบียน , แหล่งข้อมูลข่าวสารประเภทบริษัทโบรกเกอร์ , สื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ

ข่าวลือ หมายถึง การรายงานเรื่องราวที่แพร่กระจายไปอย่างกว้างขวางโดยไม่รู้แหล่งที่มา และมักจะส่งผ่านช่องทางการสื่อสารที่ไม่เป็นทางการ โดยมีลักษณะเนื้อหาอย่างไม่เป็นทางการ ข่าวลือมักจะ

เกิดขึ้นยามที่ผู้คนเกิดความตื่นตระหนก (Collective Excitement) ทำให้เกิดความต้องการข่าวสารมาก ซึ่งผู้รับสารจะทำการกลั่นกรองข่าวสารน้อยลง โดยที่ข่าวสารจะแพร่กระจายเร็วกว่าปกติ

ข่าวอินไซด์ (Inside Information) หมายถึง ข่าวที่บริษัทจดทะเบียนยังไม่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการ มีลักษณะเป็นข่าวที่มีแหล่งที่มาชัดเจน หรือเรียกเป็นศัพท์เฉพาะว่า ข่าวข้อมูลภายใน หรือ ข่าววงใน มักจะแพร่กระจายกว้างขวางเช่นเดียวกับข่าวลือ ผ่านทางสื่อบุคคล หรือ สื่ออินเทอร์เน็ต โดยมักจะเป็นข่าวจำพวก บริษัทได้รับเงินกู้เพิ่มเติม , บริษัทกำลังจะปันผลสูงมาก , บริษัทมีลูกค้ารายใหม่ , บริษัทกำลังจะควบรวมกิจการ ซึ่งอาจจะเป็นทั้งข่าวที่จริงในอนาคตหรือข่าวเท็จก็ได้ ข่าวอินไซด์มักจะเผยแพร่ออกมาจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารของบริษัท ข่าวอินไซด์มักจะบอกถึงแหล่งที่มาของสารประกอบการบอกต่อระหว่างนักลงทุนด้วย

การสื่อสารภายในบุคคล (Intrapersonal Communication) หมายถึง ระบบการสื่อสาร หรือ ระบบข้อมูลข่าวสาร หรือ ระบบสารสนเทศ (Information System) ภายในร่างกายมนุษย์ ที่มีสมองเป็นศูนย์กลางการสื่อสาร และ การควบคุม ทำให้สามารถมีการสื่อสารภายในสมอง ในรูปแบบของระบบความคิด (Thinking System)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจถึงแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ ของนักลงทุน เพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย อันเป็นข้อมูลเกี่ยวกับผู้รับสารที่เป็นนักลงทุน และ เป็นการเพิ่มเติมองค์ความรู้ก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านวิชาการ ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ที่ทำการศึกษาในด้านการแสวงหาข้อมูลข่าวสาร หรือ การจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ในแนวทางอื่น ๆ ต่อไป
2. นักลงทุนทั่วไปสามารถนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้เพื่อปรับเปลี่ยนแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของตนเอง เพื่อให้เกิดความได้เปรียบอันจะได้มาซึ่งประสิทธิผลสูงสุดในการลงทุน ซึ่งนักลงทุนจะสามารถเรียนรู้พัฒนาเทคนิควิธีการจัดการข้อมูลข่าวสารเพื่อการลงทุนต่อไป
3. เพื่อเป็นแนวทางหรือฐานข้อมูลให้นักวิชาชีพสื่อสารมวลชนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในวงการนิเทศศาสตร์ สามารถเข้าใจแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารของนักลงทุนมากยิ่งขึ้น ซึ่งความเข้าใจในเรื่องแบบแผนการจัดการข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง จะสามารถทำให้นักวิชาชีพสื่อสารมวลชนสามารถร่วมพัฒนาการนำเสนอข้อมูลข่าวสารให้มีลักษณะส่งเสริมการใช้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นเหตุเป็นผล อันจะก่อให้เกิดการพัฒนาสังคมให้เป็นสังคมแห่งความรู้ต่อไป